

ФРЕДЕРИК ПОЛ ПОХИТИТЕЛИ НА ДУШИ

Превод от английски: [Неизвестен], 1972

chitanka.info

И тъй, действахме незабавно. Тоя Ван Пелт дойде в Пентагона в четвъртък, а следващия понеделник моят отряд със специално предназначение, състоящ се от сто тридесет и пет войници в пълно бойно снаряжение, обкръжи бърлогата на стареца.

Това не му хареса. Знаех си, че ще е така. Още щом камионите влязоха в двора, той изскочи, разгневен, от голямото здание.

— Махайте се оттук! Още сега се махайте! Това е частна собственост, не виждате ли! Махайте се!

Излязох от джипката и вежливо се представих:

— Полковник Уиндъмиър, сър. Имам заповед да осигуря охраната на вашите лаборатории. Ето ви копие от заповедта.

Той се намръщи, изсумтя, но накрая грабна заповедта от ръцете ми. А тя беше подписана от самия генерал Фолънсби — нямаше смисъл да спори. Стоях до него спокоен — заради самия него исках всичко да мине мирно и тихо. Предпочитам да не притискам излишно цивилните. Но той очевидно не щеше и да знае за собствените си интереси.

— Ван Пелт! — изкрещя той. — Значи този тип... Мръсен предател!

Слушах внимателно. Здравата ругаеше. Основното в думите му беше това, че бившият му сътрудник Ван Пелт нямал никакво право да разправя в Пентагона за възможните приложения на ефекта на Хорн за военни цели. Но речта му бе изпъстрена с порядъчна доза солени приказки.

Накрая стана нужда да го прекъсна.

— Доктор Хорн — казах, — генералът заповяда да ви предам, че ние съвсем няма да се бъркаме в работата ви. Единствената ни задача е да осигурим вашата безопасност. Уверен съм, сър, че скоро и вие самият... ще разберете какво голямо значение има вашата безопасност.

— Моята безопасност! Слушайте, лейтенанте, аз няма...

— Полковник, сър. Полковник Уиндъмиър.

— Полковник, генерал, лейтенант — не е ли все едно, дявол да ви вземе! Слушайте! Ефектът на Хорн е моя лична собственост, а не ваша, не на Ван Пелт, не и на държавата. Аз работех над проблемата за разделянето на личността още преди времето, когато вие сте се появили на бял свят...

— Преди всичко безопасността, сър! — изсъсках. Той ме изгледа опулено и аз посочих към шофьора. — И от него трябва да се пазим, сър — прошепнах му. — Свободен сте, О'Хейр — кимнах на шофьора.

Сержант О'Хейр козирува и потегли.

Продължих вече по-спокойно:

— И тъй, доктор Хорн, искам да ви уверя, че аз съм тук, за да ви помагам. Ако имате нужда от нещо, кажете ми само и аз веднага ще ви набавя всичко.

— Вървете по дяволите, младежо! — рязко отвърна той и закрета към голямото здание.

Гледах го и, спомням си, мислех, че в този повече от осемдесетгодишен козел все още има огромна енергия.

През нощта сапъорите здравата се бяха потрудили и сега лабораториите бяха заградени с три реда бодлив тел, външният от тях — спираловиден, по който течеше ток. На всеки петдесет ярда се издигаха наблюдателни кули, а за да виждат по-надалеч, войниците бяха изсекли цялата растителност на разстояние двадесет ярда от телта. Помислих си, че няма да е лошо да повикам булдозер и да направим наоколо път, по който да се движи моторизиран патрул, но реших, че това не е особено наложително.

Докато закусвах, обади се началникът на караула и попита какво да правят: от града бе дошъл Ван Пелт и часовете не го пускаха без мое разрешение. След миг Ван Пелт се озова в стаята, в която закусвах. Той изглеждаше неспокоен и същевременно тържествуващ.

— Как прие той това, сър? — попита Ван Пелт. — Много ли... искам да кажа... сърди ли се?

— Здравата.

— О! — Ван Пелт леко трепна, после сви рамене. — Е, сега вие сте тук, така че, надявам се, той няма да смее да предприеме нищо. — Ван Пелт лакомо погледна баничките и кренвиршите. — Аз... хм-м... днес нямах време да закуся...

— Заповядайте, доктор Ван Пелт.

Поръчах да донесат още един прибор и още една порция. Той омете всичко — бог знае как го побра. Като го погледнеш, ще речеш, че запасите му от тлъстини ще му стигнат да измине двеста мили. Беше висок около пет фута и шест или може би седем инча, а тежеше не по-малко от двеста и осемдесет фунта. Той бе пълна

противоположност на Хорн. Зачудих се как ли са се погаждали, когато са работили заедно, но отговорът беше очевиден: лошо. Иначе Ван Пелт нямаше да дойде в Пентагона. Разбира се, стареях се да бъда обективен. Искам да кажа, че щом генерал Фолънсби смята, че това е в интерес на националната отбрана...

Тъй или иначе, той бе направил това и ето ни тук. Не е като на война, но заповедта си е заповед.

В четиринадесет нула нула направих визита на доктор Хорн.

— Добър ден, доктор Хорн — казах. — Ако времето за ежедневния ви отчет за извършената работа е неуместно избрано, кажете. Може би за вас ще бъде по-удобно всеки ден от дванадесет до тринадесет часа? Или пък сутрин? Или...

— Всеки ден?

— Тъй вярно, сър. Вероятно не сте обърнали внимание на параграф осми от заповедта на генерал Фолънсби, който предвижда...

Прекъсна ме с непочтителна забележка по адрес на генерала, но се престорих, че не го чувам. Пък и сигурно бе прав.

— Най-напред, сър — казах, — надявам се, че ще бъдете така любезен да ни покажете лабораториите. А след това ще имате възможност да се убедите, че капрал Мак Кейб е в състояние да записва думите ви при нормална скорост на говорене.

— Какви думи?

— Отчетът за работата ви, сър. За онова, което сте направили през изтеклите двадесет и четири часа. Наистина този път ще трябва да ни разкажете и за всичко, което сте постигнали досега, нали разбирате...

— Аа, не! Няма да я бъде! Никога! — избухна той.

Той се задави и засече.

— Какво? Ах ти, мръсна армейска душо!... Слушай, кой си е наумил...

Той млъкна и, намръщен, ме погледна. Радвах се, че най-сетне се укроти, защото Ван Пелт бе предупредил генерала, че здравето на Хорн е разклатено. Дали беше апоплексия или рак — не зная, не разбирам много от медицина. Във всеки случай на разпита в разузнавателния отдел Ван Пелт бе казал, че старецът може всеки момент да хвърли топа. А пък като се разфучеше, наистина ми се струваше, че още малко и ще предаде богу дух. И, разбира се, никак не

ми се искаше да стане така, поне докато не получи от него необходимата информация, за да мога да направя преценка на обстановката.

Хорн седна, погледна ме хитро и попита с дрезгав глас:

— Имате намерение да упорствувате ли?

— Тъй вярно, сър.

— В такъв случай, изглежда, ще трябва да се приспособя към даденото положение — каза той с лукава старческа усмивка. — Е, и какво именно ви интересува, лейтенанте?

— Вашият отчет, сър.

— Така — той спокойно кимна.

„Аха — помислих си, — започна да става интересно. Тоя старец да не би да иска да ме прати за зелен хайвер?“

— Да, моят отчет. Така — каза той замислено, загледан в някаква машина. Тя приличаше малко на „СКР-784“ от типа „МАРК-12“, онази, която има нещо общо с радиото, с радара и с разни там електроники. Нека я разгадават специалистите от свързочната служба — това е тяхна работа, а не моя. — Е, ще трябва да изпълня желанието ви, капитане. Това е моят поликлоиден квазитрон. Както виждате...

Капал Мак Кейб издаде някакъв странен звук. Погледнах го — той явно бе много объркан.

— Сър — прекъснах доктора, — бихте ли повторили последната дума буква по буква?

Той захихика.

— Много просто. *Поликлоиден квазитрон*. И тъй, лейтенанте, вие, разбира се, сте запознати с различните потенциометрични изследвания на мозъка, които... Впрочем да започнем от самото начало. Както знаете, мозъкът е преди всичко електрическо устройство. Потенциометричните изследвания показват, че...

На всеки тридесет и пет секунди той ме поглеждаше, навеждаше глава на една страна и изчакваше. Аз казвах: „Ясно“, а той отвръщаше: „Така“ — и продължаваше нататък. Положението на Мак Кейб, разбира се, не беше за завидване, но на мене ми беше даже забавно.

Когато Хорн най-после свърши (Мак Кейб тихо стенеше в ъгъла), аз обобщих накратко:

— С други думи, сър, вие сте усъвършенствували метод за електронно убийство на хора от разстояние.

Кой знае защо, Хорн бе потресен. Той се втренчи в мене.

— Метод... за електронно... убийство... на хора... от разстояние... — той дълбоко въздъхна. — Лейтенанте, за бога, обяснете ми какво казах, та ви внуших тази идиотска мисъл?

— Как какво? Но генералът каза именно така! А преди това, нали разбирате, той говори с Ван Пелт.

Блъсках си главата — какво ли замисля? Да не иска да изкара, че оръжието няма да действа.

Цели двадесет и пет секунди той проклинаше Ван Пелт.

— Не — каза той накрая. — Не, това не е работа на Ван Пелт. Тоя идиот, вашият генерал, съвсем се е побъркал.

Попитах с делови тон:

— Искате да кажете, доктор Хорн, че вашият... м-м... поликлоиден квазитрон не е в състояние е помощта на електрониката да отнеме живота на човек от разстояние?

Крещеше като луд. Сякаш нещо му причиняваше физическа болка. Накрая, като направи усилия над себе си, той призна:

— Да, възможно е... Да-да, очевидно, да. Дали може да се каже, че локомотивът окислява въглищата и ги превръща в силикатни частици? Може, разбира се. Само че обикновено ги наричаме пепел. А щом е така, значи може да се каже, че и квазитронът убива хора.

Той седна, извади дебела черна лула и започна да я пълни. После каза вече весело:

— Най-последно се разбрахме. Моята машина превръща хората в трупове. Същият резултат може да се постигне и с помощта на обикновен камък — впрочем някога питекантропите са открили това сами, без чужда помощ. Значи ви интересува именно този аспект на въпроса. Чудесно — той запали лулата си. — Както вече изтъкнах, моят квазитрон е в състояние да извършва някои операции, които не могат да се извършат с помощта на обикновен камък. Той може да отдели от човешкото тяло определена субстанция с отрицателен заряд спрямо тялото — нека я наречем Х. В съчетание с нея тялото се превръща в човек; ако се извлече тя от него, остава труп. Но вас никак не ви е грижа за това.

Честно казано, съвсем се обърках.

— Страхувам се, че не ви разбирам, сър — казах рязко.

— Много добре зная, че не ме разбирате — озъби се той. — Всички ние сме трупове, ясно ли е? Трупове, населени с призраци, одушевени трупове! И в света има само един човек, който може да раздели другото на съставните му части, без да го разруши. Този човек съм аз. И има само един единствен начин да се извърши такава операция — с помощта на моя квазитрон! Лейтенант, вие сте тъпак, идиот, вие... Аз...

Това всъщност ми стигаше.

— Довиждане, сър — казах вежливо, макар че той, оглушен от собствения си глас, едва ли ме чу. Кимнах на капрал Мак Кейб и ние си тръгнахме.

Нямаше смисъл да стоим повече. Беше съвсем ясно, че съм събрал достатъчно материал за преценка на обстановката.

За всеки случай още същата вечер пратих да повикат Ван Пелт. Искях да получа от него потвърждение, че старецът е с всичкия си.

— Той е напълно нормален, полковник Уиндъмиър. Напълно! — Двойната брадичка на Ван Пелт трепереше. — Но е опасен. Извънредно опасен. Особено опасен е за мене. Разбира се, аз разчитам на вашето покровителство и защита. Естествено. Той е опасен. Аз...

Той млъкна и се загледа в бюфета, на който имаше купа с плодове (обичам да си хапна плодове след вечеря). Изкашля се.

— Полковник, може ли...

— Вземайте колкото искате — разреших му.

— Много благодаря! Много благодаря! Какви чудесни ябълки.

— Извинете, драги Ван Пелт — прекъснах го. — Необходими са ми точни сведения за доктор Хорн. Кажете, какво има предвид той, като говори за призраци?

Той ме погледна с празен поглед и захапа ябълката.

— За призраци? — Той захрупа ябълката. — Боже мой, полковник Уиндърмиър, не разбирам... А, за призраци! Да, да, разбира се. Доктор Хорн просто така се изразява. Нали знаете какъв е. Разбирате ли, между живия и мъртвия човек има разлика и именно тази разлика доктор Хорн нарича призрак. — Той се ухили, хвърли огризката в кошчето за боклук и взе втора ябълка. — Наричайте това „живот“ и „интелект“, и „душа“, ако във вашия речник изобщо съществува такава дума. Доктор Хорн включва всичко това в термина „призрак“.

Реших да го притисна съвсем:

— Значи тая машина произвежда призраци?

— Ама не, не! — възкликна той, загубил самообладание. — Не ставайте глупав, полковник! Доктор Хорн може да е безпринципен и самонадеян, но не е идиот, нито мошеник. Забравете думата „призрак“, щом толкова ви смущава. Наричайте това... наричайте го... — той търсеше нужната дума. — Наричайте го просто разлика между живота и смъртта. Машината на доктор Хорн улавя именно тази разлика. Животът, интелектът са явления, електрични по своята природа. И доктор Хорн е в състояние да ги извлича от човешкото тяло, да ги запазва, ако сметне за необходимо, да ги заменя и дори да ги влага в друго тяло.

Ето значи каква била работата! Дълго след като го отпратих, не можах да се овладеея. Значи този стар чудак е конструирал машина, която може да извлече ума на даден човек от тялото и да го прехвърли — да, да! — да го прехвърли в друго тяло!

Дявол да ги вземе, защо веднага не кажат така, а дрънкат разни врели-некипели!

Естествено аз не повярвах, преди да видя със собствените си очи. На сутринта доктор Хорн сложи една кокошка и един шпаньол в своя тъй наречен поликлоиден квазитрон и размени умовете им.

Сега вече повярвах. Видях как кокошката се мъчи да маха с опашка, а шпаньолът — да кудкудяка и да кълве царевични зърна.

Очите на капрал Мак Кейб едва не изхвъркнаха от орбитите. Той се опита да записва, поклати глава и се втренчи в празното пространство.

После ще се оправям с него.

— Да, опитът е успешен, доктор Хорн — казах. — Можахте да накарате кокошката да стане куче, а кучето — кокошка.

— Точно така, лейтенанте.

— А с хора... с хора можете ли да направите същото?

— Разбира се, че мога! Разбира се, че мога! — изръмжа той. — Но тези идиотски закони, от които зависи провеждането на експериментите! Как не се мъчих да получа разрешение за най-обикновена замяна! Представете си например, че един човек умира от рак, а друг е луд. Защо да не вложим здравия дух в здравето тяло, а

болното тяло и болната душа да умират заедно! Мислите, че ми разрешиха ли?

— Ясно. Значи още не сте направили такъв опит?

— Ни веднъж — той ме гледаше и старческите му очи святкаха. — Но сега, когато вие сте тук, лейтенанте... Вие сте военен човек, храбър, нали така? А на мене ми трябва един единствен доброволец. Оня страхливец Ван Пелт отказа и градинарят отказа, всички отказват. Но вие...

— Дума да не става, сър! („Гледай го ти него, какво високо мнение има за себе си!“) Аз не съм лейтенант, а старши офицер. Струва ми се, че не си давате сметка колко ценен кадър съм аз за нашите въоръжени сили!

Глупостта на този човек ме порази. Да предлага такова нещо на полковник като мен! И какво отражение ще има това върху моето досие №201? В Пентагона ще побеснеят, просто ще побеснеят!

— Вие нищо не разбирате от нашите военни работи, доктор Хорн — казах, като се мъчех да запазя спокойствие. — Уверявам ви, ако имате нужда от доброволци, ние ще ви намерим. Повярвайте ми сър, ние сме тук само за да ви оказваме помощ! Всеки от моите подчинени ще бъде щастлив, дори горд да се постави на ваше разположение... Капрал Мак Кейб! Чакай, върни се!

Но беше вече късно. Капралът издаде ужасен вик и изхвъркна навън.

— Да-а, сър... — казах малко смутено — всичко ще наредим. Момчето изпадна в състояние на шок. Но доброволец ще ви намеря.

Старецът се радваше като кадет-випусник пред първия си парад, но се стараше да не се издаде. Той каза съвсем сдържано:

— Точно така, лейтенанте... тоест, майоре. Искрах да кажа, капитане. Утре ще направим опита.

Утре! Какъв прекрасен ден! (Знаех, че доктор Хорн ще изпълни обещанието си и единствен аз разбирах какво значи това.) Оръжие ли? Глупости, това е много по-важно от всякакво оръжие.

Трябваше само да се намерят доброволци.

Извиках дневалния, наложих му извънреден наряд заради самоволното му отлъчване в града и след като му обясних какво го очаква на военния съд за тази негова постъпка, той удивително бързо

се съгласи да стане доброволец. Даже не попита за какво ни е доброволец.

Трябваша ми двама души. Моят заместник — и аз се гордея с това — също пожела да бъде доброволец. Много смел човек, образцов командир.

Влязохме в лабораторията на доктор Хорн. По моя молба привързаха двамата към креслата и им сложиха упойка — исках да запазя всичко в тайна и поради това те не трябваше да знаят какво става с тях. Преди да заспи, заместникът ми попита шепнешком:

— Сър, нали няма да ме пратят във Виетнам?

— Обещавам ви, че няма, капитане — заявих тържествено и пред очите му скъсах рапорта си, написан предната вечер, в който исках да го прехвърлят на фронта. Той заспа щастлив.

Нещо забуча, забръмча, затреця — аз много не разбирам от научни премъдрости. Когато електрическите искри изгаснаха и бръмченето спря, доктор Хорн направи на двамата някакви инжекции.

Пръв отвори очи дневалният. Застанах до него.

— Име, чин, звание, номер?

— Лефъртс, Роберт Т., сър — високо и ясно изрече той. — Капитан от армията на САЩ, личен номер 0-33396151.

Боже господи! Реших за всеки случай да му задам още един въпрос:

— Къде казахте, че не искате да ви пратят?

— Разбира се, че във Виетнам, сър. Много ви моля, сър, където и да е, само не там! Нали сам пожелах да бъда доброволец! Аз ще...

Кимнах на доктор Хорн и той отново сложи упойка на „капитана“.

Сега се пробуди тялото, което по-рано бе мой заместник. То отвори очи.

— Аз размислих, сър! Дайте ме под съд, само че...

— Свободно! — изкомандувах и кимнах на доктор Хорн.

Нямаше място за съмнения.

— Значи успяхте.

Той кимна.

— Точно така, лейтенанте. Успях.

Докато той връщаше ума на всеки от тях отново в съответстващото му тяло, аз започнах да си давам сметка за много

неща.

Отидох в кабинета си и веднага грабнах телефонната слушалка.

— Срочност номер едно! — заповядах. — Дайте ми Пентагона! Срочен секретен разговор с генерал Фолънсби. Предайте му, че го моля да включи противоподслушващите приспособления.

Оставих слушалката. Оръжие ли? Оръжието е нищо в сравнение с тази машина. Целият свят е в ръцете ни. Признавам, бях на седмото небе от радост. Чувствувах в ръцете си безброй долари, чувах звъна им, ясно виждах на раменете си генералски пагони. Армията няма да пожали наградите за офицера, който ѝ е поднесъл такъв подарък.

С гръм и трясък в стаята нахлу Ван Пелт. Муцуната му беше цялата оплескана, в ръката си държеше парче разтопен шоколад.

— Полковник Уиндърмиър! — извика с дрезгав глас той. — Вие сте позволили на Хорн да направи опита! Та той точно това искаше! Сега той...

Непоносимо!

— О'Хейр! — изревавах.

Сержантът плахо влезе.

— Как посмяхте да пуснете тук този човек без мое разрешение? Не виждате ли, че имам секретен разговор с Вашингтон?

— Но, сър, той... — измънка О'Хейр.

— Изхвърлете го!

— Слушам, сър!

Дебелакът се опитваше да се съпротивява, но О'Хейр е къде-къде по-едър от него. Въпреки това Ван Пелт не се даде лесно. Той викаше нещо, вълнуваше се. Но честно казано, аз изобщо не го слушах, защото ме свързаха с Пентагона.

— Генерал Фолънсби? Докладва полковник Уиндърмиър, сър. Моля включете противоподслушващото устройство.

Натиснах копчето, с което се изолираше разговорът от моя пост. След миг чух гласа на генерала, но всеки друг, който би се опитал да подслуша разговора, щеше да чуе само пращенето на електрическите изпразвания.

Разказах накратко на генерала всичко, което бях видял. Отначало той бе раздразнен и разочарован. Така и предполагах.

— Да заменя хората ли, Уиндърмиър? — той говореше високо и недоволено. — Каква полза да ги заменяме един с друг? Това никак не е

изгодно в стратегическо отношение. Може би противникът ще се пообърка, ако му отнемем двама-трима командири, но само толкова ли? Аз са надявах на много повече, Уиндърмиър. Надявах се на оръжие, което ще може незабавно да се приложи при военните операции. На тоя Ван Пелт трябва да му дадем да разбере, та друг път да не губи напразно времето на ръководителите на армията.

— Генерал Фолънсби, позволете да ви обърна внимание. Представете си, сър, че даден човек пристигне на посещение в Съединените щати. Представете си, че го пленяваме заедно с цялата му свита. И ги заменяме. Слагаме наши хора в техните тела. Разбирате ли?

Отначало той реши, че съм се побъркал. Не беше трудно да се досетя за това.

— Полковник Уиндърмиър, какви ги дрънкате?

— Това е напълно реално, сър — казах твърдо. — Повярвайте ми, видях това с очите си. Е, да допуснем, че няма да можем да проведем точно такава операция. Но какво ще кажете например за посланика на някоя враждебна държава? Издебвате го и влагате в него наш разузнавач. Разбирате ли, сър? Съвсем очевидно е кое разузнаване ще получи всички секретни сведения, нали? Или... ако това е неподходящо за мирно време, какво ще кажете за огромните възможности, които дава използването му по време на война? Вземате двама военнопленници, пъквате в тях наши хора и ги разменяте срещу наши пленници.

Продължих в същия дух и не съм съвсем сигурен, че успях да го убедя в нещо. Но напълно сигурно е, че когато приключи разговора, той вече се бе замислил дълбоко.

Определихме си среща на другия ден в Пентагона. Знаех, че щом ида там, работата е в кърпа вързана. Той няма да смее да поеме сам цялата отговорност за такова решение. Но ще свика съвещание и все някой от щаба ще схване същността на въпроса.

Вече чувствавах как горят на раменете ми генералските пагони...

— Какво има, О'Хейр? — попитах.

Това момче започваше да ме дразни. Той пак надникна в стаята, беше много разтревожен. И без това имаше за какво да се тревожи, а сега ми се щеше да го посплаша още малко.

— Сър, тоя Ван Пелт... — той преглътна. Видът му беше от глупав, по-глупав. — Не зная дали не се е побъркал, но разправя... разправя, че доктор Хорн искал да живее вечно. И казва, че е оставало само да направи опита с хора. Не разбирам приказките му, но казва, че сега, след като сте дали на стареца възможност да проведе опита, той ще хване първия попаднал му човек и ще открадне тялото му. Че може ли така, а, сър?

Дали може? Бутнах го настрани, спрях само за миг, за да взема пистолета си.

И още как може!

От човек като доктор Хорн всичко може да се очаква. Той бе направил такова ценно изобретение и сега ще го използва, за да краде чужди тела и да продължи да живее в друго, младо тяло.

А ако това се случи, какво ще стане с генералските ми пагони...

Знаех какво мисли Хорн. Да открадне нечие тяло, да строши машината и да изчезне. И ще го намерим ли след това? Изключено е. На света не съществува нито един метод, чрез който да можем да отличим Джон Смит от Хорн, който се е вмъкнал в тялото на Джон Смит — няма да ни помогнат нито отпечатъците от пръстите, нито ретината на очите, нито кръвната му група.

Точно така ще направи. Веднага разбрах.

Ван Пелт е отишъл в лабораторията, като е превъзмогнал страха си. Той, разбира се, е искал да възпре Хорн, но какъв смисъл има да нахлуе в лабораторията? Да не би да иска да подари на Хорн тялото си?

А ако един не му е достатъчен, Хорн винаги може да намери други. Наоколо е пълно с войници от моя отряд и нищо не му струва да подмами някого да влезе вътре при него. И ще го направи, без да губи време, защото знае, че собственото му тяло всеки момент може да престане да му се подчинява — старо, износено, при това обхванато от силно вълнение, окрилено от надеждата, то може да рухне при най-малкото сътресение.

Дотичах до зданието и хукнах по тъмните коридори към стаята, където беше поликлоидният квазитрон...

Спънах се в човешко тяло, залитнах, паднах и изпуснах пистолета от ръцете си. Опрях се с ръце на пода, заставах на колене и

докоснах тялото. То беше още топло. Тялото на доктор Хорн! Празен пашкул, напуснат от обитателя си!

А над мене стоеше изправена фигурата, която доскоро беше Ван Пелт. Той държеше пистолет.

— Късно! — извика той. — Закъсняхте.

Ван Пелт! Но в мекото тлъсто тяло вече не живееше Ван Пелт. Човекът, който държеше в едната си ръка пистолет, а в другата железен прът, беше доктор Хорн–Ван Пелт. Той трошеше поликлоидния квазитрон. Тряс! — и излетя рой искри. Тряс! — и машината започна да се смалвява и да се разпада.

Той беше въоръжен и това много усложняваше положението.

Но то не бе безизходно. Не бяхме сами в стаята.

До пистолета ми се търкаляше друго тяло. Не беше мъртво, а в безсъзнание. Това бе капрал Мак Кейб, повален от железния прът.

— Чакайте! — извиках аз и станах. Хорн–Ван Пелт се обърна към мене. — Стойте! Не чупете машината! Доктор Хорн, вие не можете да си представите колко много неща зависят от нея. Не става въпрос само за вашия живот, повярвайте ми, доктор Хорн. Ще направя така, че да имате много тела, хубави, здрави тела и умът ви да живее, колкото пожелаете. Но помислете за безопасността на нашата страна! Спомнете си за светия дълг към науката! — молах го, а пред очите ми плуваха генералските пагони.

Капрал Мак Кейб трепна и се размърда.

Скочих на крака. Тялото на Ван Пелт, сега жилище на доктор Хорн, взе пистолета в дясната си ръка и ме погледна втренчено. Нищо. По-добре да се цели в мене, отколкото в капрал Мак Кейб.

— Не бива да разрушавате машината, доктор Хорн — казах. — Тя ни трябва.

— Но тя вече е разрушена — отвърна дребното дебело човече и посочи парчетата. — Аз не съм доктор...

Пляс!

Куршумът на Мак Кейб го улучи в основата на черепа. Мозъкът, който доскоро бе принадлежал на Ван Пелт, а след това на Хорн, престана да съществува. Нисичкият дебелак бе мъртъв.

Сега вече излязох от кожата си.

— Тъпак, идиот, животно! — креснах на Мак Кейб. — Защо го уби? Да беше го ранил в ръката или в крака, или да му беше избил

пистолета! А сега той е мъртъв и машината е строшена.

Уви, свърши се с генералските ми пагони.

Капралът ме гледаше някак много странно.

Овладях се. Най-голямата ми мечта бе рухнала, но сега вече нищо не може да се направи. Дали пък инженерите няма да съумеят да разберат как е действувала машината и да направят нова?... Но погледнах останките ѝ и разбрах, че това са само безплодни мечти.

— Е, Мак Кейб — казах строго. — Върви си в бараката. После ще се разправам с тебе. Сега ще трябва да се свържа с Пентагона и да се опитам да им обясня как ти се постара да провалиш всичко.

Мак Кейб помилва нежно пистолета, остави го на пода и излезе. Храбро докладвах на генерала за всичко случило се, застанал мирно докато телефонната слушалка ме мъреше. Едва-що затворих телефона и той пак извъня. Чух гласа на Мак Кейб.

— Какво има, капрал? — възмутих се. — Зает съм.

— Позвъних ви само за да ви кажа, че още не съм си намерил бараката. Но скоро ще я намеря. Много скоро, лейтенанте!

— Доктор Хорн! — ахнах аз.

— Точно така, лейтенанте — каза той и се закиска преди да затвори телефона.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 32,33,34/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.